

γιώδη δρόμον των. Δέν υπάρχουν πλέον ἀνώτεροι καὶ κατώτεροι, καὶ ὁ ὥρατος μέγας δρόμος, ὁ ὁποῖος ὀδηγεῖ πρὸς τὰ Σέρβια, μαυρίζει ἀπὸ τὰ πλήθη ποῦ διαγωνίζονται καὶ συνωθοῦνται καὶ προσπαθοῦν νὰ φθάσουν.

Καὶ ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς προχωρεῖ πρὸς τὴν Ἑλασσῶνα, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐξέρχονται νὰ τὸν υποδεχθοῦν σωτῆρα καὶ λυτρωτὴν. Ἀλλ' ἐνῶ ἓνα σῶμα βαδίζει διὰ μέσου τῆς πόλεως, ἔξανα ἀπὸ ἓνα μιναρὲν ἀκούονται πυκνοὶ πυροβολισμοί. Ἐνας χότζας μὴ θέλων νὰ πιστεύῃ τὰ μάτια του, συγκεντρῶνων αὐτὸς μόνος ὅλον τὸ μῖσος τῆς φυλῆς, ἴσως ἐλπίζων ὅτι μὲ τὸ τουφέκι του θὰ ἐσταματοῦσε ἓνα στρατόν, ἴσως μὴ πιστεύων τὴν οὐτοπίαν αὐτὴν, ἀλλ' ἐννοῶν νὰ πωλήσῃ ἀκριβὰ τὴν ζωὴν του, πυροβολεῖ ἀπ' ἐκεῖ ἐπάνω ἐκπροσωπῶν τὴν τουρκικὴν γενναϊότητα, τὸν τουρκικὸν φανατισμὸν μόνος αὐτός, ὁ εἰρηνικὸς καὶ ἱερωμένος ἄνθρωπος, τὴν στιγμὴν ποῦ οἱ πολεμισταὶ καὶ οἱ στρατιωτικοὶ ἔφευγον προτροπᾶδην διὰ νὰ σωθοῦν.

Οἱ στρατιῶται μας δυσκολευόμενοι νὰ προχωρήσουν ἐνόσφ ἐκεῖ παρεμόνευσεν ὁ θάνατος καὶ ἀδυνατοῦντες ν' ἀνακαλύψουν τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἐπυροβόλει καὶ ἐκρύπτετο καὶ διαρκῶς ἤλλαξε θέσιν, ζητοῦν τὴν ἄδειαν νὰ τινάξουν τὸν μιναρὲν. Ἀλλ' ὁ Διάδοχος δὲν τὸ ἐπιτρέπει. Ἄν τὸν ἀνακαλύψουν καὶ τὸν σκοτώσουν, ἔχει καλῶς. Πόλεμος εἶναι καὶ αὕτῃ εἶναι ἡ τύχη τῶν πολεμιστῶν. Ἀλλὰ νὰ τινάξουν τὸν μιναρὲ, ὄχι. Τοῦτο ἀποτελεῖ ὕβριν πρὸς τὰς θρησκευτικὰς πεποιθήσεις τοῦ κατακτωμένου λαοῦ.

Οἱ στρατιῶται πυροβολοῦν πλέον βροχηδὸν καὶ μία σφαῖρα βρίσκει τὸν φανατικὸν χότζαν. Ἡ τελευταία ἀντίστασις ἔλειψε. Ὁ στρατὸς δλόκληρος πλέον ἔχει εἰσελθεῖ εἰς τὴν Ἑλασσῶνα. Τώρα εἰσέρχονται καὶ ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους ἐσταμάτησεν ὁ χότζας.

Ἡ Ἑλασσὼν εἶναι Ἑλληνικὴ.

Χ Α Ρ Α

ΚΑΙ πολεμοῦν μὲ τὸ τραγοῦδι ὀλόχαρο,
κ' ἥ κανονιὲς βαρεῖα κρατοῦν τὸ ἴσο.
Χαρὰ 'ς τὸν καπετάνιο τὸν καλότυχον,
ποῦ τέτοια παλληκάρια σέρνει πίσω!

Καὶ πολεμοῦν μὲ τῆς πληγὲς ὀρθάνοιχτες,
κι' ἀρνίζοντας σιγὴν γῇ τὸ αἷμα στάζει.
Χαρὰ 'ς τὰ παλληκάρια τὰ λιογέννητα
ποῦ τέτοιος καπετάνιος τὰ προστάζει!

ΙΩ ΠΟΛΕΜΗΣ